

[Aksel Larsen.]

har en Repræsentant herinde, der stammer fra Landarbejderne og inden for Arbejdsmandsforbundet varetager Landarbejdernes Sager, og at han saa i den Grad forsømmer sine elementæreste Pligter, naar Landarbejdernes vigtigste Spørgsmaal staar paa Dagsordenen i Folketinget?

Jeg synes, det er yderst forkasteligt, at man fra Socialdemokratiets, fra det nævnte ærede Medlems Side optræder paa den Maade, og det er forkasteligt, hvis Dansk Arbejdsmandsforbunds Ledelse tolererer noget saadant. Jeg ved, at man gennem hele dette Kompleks af Kriselove retter det alvorligste Attentat mod selve Fagbevægelsens Eksistens paa Landet. Jeg regner sikkert med, at denne Kamp ikke vil forløbe saa glat, som man fra visse Sider venter og haaber paa. Jeg regner med, at Arbejderorganisationerne og Landarbejderne selv vil slaa fra sig; men vi har paa Forhaand faaet et yderst slet Varsel om den Stilling, de ledende indtager i denne Kamp, ved den Maade, hvorpaa Ordførerskaberne er fordelt ved Behandlingen af disse Lovforslag i det danske Folketing.

Statsministeren (Staining): Jeg skal indskrænke mig til nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag og maa til at begynde med ogsaa bl. a. derfor sige, at den Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, der er fremsat, maa jeg fraraade Vedtagelsen af.

Der er gjort nogle Bemærkninger om, at Forligsmandens Forslag burde være lovfæstet, andre har udtalt sig imod dette Forslag. Jeg maa sige, at Forligsmandens Forslag, saaledes som det foreligger fra 3. April, er af en saadan Karakter, at det ikke umiddelbart egner sig til at ophøjes til Lov; det sammenblander Dyrtidstillægsforanstaltninger, Lønvilkaar og forskelligt andet, som maaske var rigtigt i den paagældende Situation, men saaledes som det er formet, egner det sig ikke til Gennemførelse og maatte altsaa forud undergives en Behandling. Bl. a. derfor har man foretrukket at lade en Voldgiftsret blive Instansen, der bedømmer de Forhold, som de paagældende Arbejdere fortsat skal leve under.

Med Hensyn til Enkeltheder har det ærede Medlem Hr. Otto Jensen spurgt, om Bestemmelserne i § 4 er at forstaa saaledes, at Voldgiftsrettens Afgørelse kun dækker det, der faktisk findes her i For-

ligsmandens Mæglingsforslag. I denne Opfattelse har det ærede Medlem Ret. Hvad der ligger uden for dette Omraade er naturligvis frit stillet fra begge Sider. Det ærede Medlem nævnte saa, at der forhandles om visse Overenskomster i Fag, der hører ind under de samme, som er omfattet af Forligsmandens Forslag, og udtalte, om det ikke vilde være praktisk at sikre, at Uoverensstemmelser, som muligt maatte opstaa paa disse Omraader, kunde løses af den Voldgiftsret, her er Tale om. Mig er det ikke faldet ind, at man saaledes paa Forhaand kunde bestemme, at Uoverensstemmelser, der kunde befrygtes paa et eller andet Omraade, blev afgjort af en saadan Voldgiftsret, men personlig har jeg for saa vidt ikke noget imod det, og skulde vi i Udvalget kunne enes derom, har jeg ikke nogen Grund til at modsætte mig det.

Jeg er noget forbavset over den Modstand, der er kommet til Orde over for selve Lovforslaget fra Ordførerne for Venstre og Det konservative Folkeparti, al den Stund Lovforslaget dog er tiltraadt af det Samlingsministerium, der har Repræsentanter for begge disse Partier. Begge de ærede Ordførere modsatte sig, at Forligsinstitutionen fik Repræsentation i Voldgiftsretten, hvad jeg ikke forstaa.

Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen sagde, at Forligsinstitutionen kom saa til at dømme i sin egen Sag. Forligsinstitutionen har virkelig ingen Sag. Forligsmanden har stillet et Forslag vedrørende nogle Uoverensstemmelser mellem visse Organisationer, et Forslag, som har været afpasset paa en saadan Maade, at det skulde kunne tiltale begge de stridende Parter. Det er ikke sket, det lykkedes ikke, men det er dog ikke dermed Forligsmandens Sag, der skal dømmes i.

Jeg synes, Forligsinstitutionen er en temmelig nødvendig Faktor i en Voldgiftsret, der skal behandle saa forskelligartede og paa visse Punkter i hvert Fald udviklede Spørgsmaal, og det stemmer jo ogsaa ganske med, hvad man har gjort i lignende tidligere foreliggende Tilfælde. Jeg henviser til Lovene af 1934 og 1938, hvor man begge Gange har haft Forligsinstitutionen med som Parthaver i den Voldgiftsret, man besluttede sig til at nedsætte. Jeg maa derfor meget anbefale, at man ikke foretager den Ændring, som i saa Henseende har været nævnt.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har sluttelig fremhævet, at der i 1934, var det vistnok, var to Medlemmer fra Den